

POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (sprawozdawca)

SSN Barbara Myszka

w sprawie ze skargi „R.” sp. z o.o.

o wznowienie postępowania,

w sprawie z powództwa „O.” sp. z o.o.

przeciwko „R.” sp. z o.o.

o zakazanie naruszania praw do znaków towarowych, zakazanie czynów

nieuczciwej konkurencji oraz naprawienie szkody,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 sierpnia 2009 r.,

zażalenia strony pozwanej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 30 marca 2009 r., sygn. akt [...],

**oddala zażalenie i zasądza od pozwanego na rzecz powoda
1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

R. sp. z o.o. wniosła o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa O. sp. z o.o. przeciwko R. sp. z o.o. o zakazanie naruszania praw do znaków towarowych, zakazanie czynów nieuczciwej konkurencji oraz naprawienie szkody zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 7 listopada 2007 r.

Skarżąca podniosła, że 3 grudnia 2008 r. Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej wydał decyzje unieważniające prawa ochronne na znaki towarowe, które to prawa stanowiły podstawę rozstrzygnięć Sądów orzekających w sprawie. Jej zdaniem wydanie decyzji stanowiło podstawę wznowienia postępowania wskazaną w art. 403 § 2 k.p.c. oraz podstawę do zmiany wydanych w sprawie wyroków i oddalenia powództwa, gdyż były to okoliczności faktyczne i środki dowodowe mające istotny wpływ na wynik sprawy, a skarżąca nie mogła z nich skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Postanowieniem z dnia 30 marca 2009 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę o wznowienie postępowania. Wskazał, że podstawą wznowienia postępowania określoną w art. 403 § 2 k.p.c. nie mogą być dowody, które powstały po prawomocnym zakończeniu postępowania.

Na powyższe postanowienie skarżąca wniosła zażalenie. W zażaleniu zarzucała naruszenie art. 410 § 1 i 403 § 2 k.p.c. oraz art. 5 i 354 k.c. W konkluzji wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i wznowienie postępowania zgodnie z wnioskiem skarżącej lub uchylenie skarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Wbrew podnoszonym zarzutom, dla uznania dopuszczalności skargi nie wystarcza wskazanie jako podstawy wznowienia późniejszego wykrycia okoliczności lub środków dowodowych, należy ponadto wykazać, że są to okoliczności lub środki dowodowe istniejące przed wydaniem prawomocnego wyroku. Waler nowości, o jakim mowa w art. 403 § 2 k.p.c. dotyczy takich okoliczności faktycznych, które istniały już przed wydaniem wyroku, a o których strona nie wiedziała, albo nawet wiedziała, ale nie mogła powołać

mającego je wykazać środka dowodowego nie dlatego, że wówczas nie istniał, lecz dlatego, że jego istnienie wykryła później. Zarówno podnoszona obecnie okoliczność faktyczna jak i środek dowodowy musiały istnieć jeszcze przed wydaniem zaskarżonego skargą o wznowienie wyroku, bowiem tylko wtedy mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy. Skarżąca wskazywała jako wykryty później środek dowodowy decyzje Urzędu Patentowego unieważniające prawa ochronne do znaków towarowych G. i C., wydane po uprawomocnieniu się wyroku. Wyjaśniano wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że środek dowodowy, który powstał po uprawomocnieniu się wyroku, nie stanowi podstawy wznowienia postępowania przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c. (por. m.in. uchwałę z dnia 21 lutego 1969 r., III PZP 63/68, OSNC 1969, nr 12, poz. 208, postanowienie z dnia 16 maja 2008 r., III CZ 20/08, niepubl.). Trafne jest twierdzenie, że decyzja stwierdzająca nieważność wydanej uprzednio decyzji administracyjnej ma charakter deklaracyjny i wywiera skutek *ex tunc*. Trafność tego twierdzenia nie ma jednak wpływu na zasadność zażalenia. Decyzje są ostateczne, jednak nie są prawomocne wobec zaskarżenia ich do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Niezależnie jednak od tego, celem wznowienia postępowania nie jest kontynuowanie postępowania, które zostało zakończone prawomocnym orzeczeniem, a jedynie badanie, czy istniejąca uprzednio, lecz nieznana wówczas stronie okoliczność faktyczna lub środek dowodowy, mogły wpłynąć na wynik sprawy, gdyby zostały w procesie powołane. Decyzja stwierdzająca nieważność prawa ochronnego ze znaku towarowego wywiera co prawda skutek *ex tunc*, ale – jako wydana później – nie mogła wpłynąć na ustalenia faktyczne dokonane na dzień zamknięcia rozprawy. Powołana w skardze podstawa wznowienia zatem nie istnieje. Sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisowi art. 403 § 2 k.p.c. nie oznacza bowiem jeszcze oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli z jej uzasadnienia wynika, że przytoczona podstawa nie występuje (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05, niepubl.).

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.